

войници извършвали, се вижда най-добъръ отъ слѣднитѣ думи на единъ пжтешественикъ:

„Войската (на турцитѣ), която е научена да върши, когато върви по пжтя си, или когато бѣга отъ редоветѣ, най-страшни безчиния и опустошения, бѣше толкова ужасила населението въ България, че почти цѣлото бѣше избѣгало въ Македонскитѣ планини (въ Родопитѣ) и тамъ бѣше се подслонило подъ прости колиби. Други търсѣха убѣжище въ нѣкои градища, за да се спасятъ отъ необузданостъта на тия, които ги бѣха изгонили отъ селата имъ, бѣха имъ отвлѣкли стадата и изкарали добитѣка за прѣхрана на войскитѣ. До като трая войната (а тя трая 4 год.) българитѣ не бѣха въ състояние да заематъ отново напуснатитѣ си жилища и да обработватъ неизмѣримитѣ си полета, отъ жетвата на които въ първата година цѣлата войска на великия везиръ можа да се прѣхрани. Сега тия полета прѣдставляватъ само единъ образъ на опустошение¹⁾“.

За грабежитѣ и жестокоститѣ на турцитѣ прѣзъ войнитѣ, имаме и едно домашно съобщение. Тѣй, въ лѣтописъта на попъ Иовча, подъ годината 1763, четемъ слѣдующето:

„И тогѣа (въ врѣме на войната съ Ека-терина II) турцитѣ много зло учинили на християнети и напрасно за нищо убивали челоуѣци и насилвали и конѣ взимали и церкви разсипвали и неискazани злини учинили²⁾“.

Отъ войскитѣ и отъ тѣхнитѣ началници българитѣ теглили само тогава, когато имало

¹⁾ Совбѣфъ 1787 год.

²⁾ Мин. сбор. кн. II стр. 312.